

Paměť mě tahá za rukáv a vláčí do dětství,
na louku čtyřlístků, co trháš pro štěstí,
a v koutě má duše dětinská, se choulí do peří,
v tom tiše zaklepou a stojí u dveří.

R: Bella má a Sebastián,
v proudu třpytů čekají tam,
nikdo balkón neotvíral,
nikdo nezvonil k nám.
Úsměv důlky do tváří hnal,
v očích úžas a kdo by se bál,
to nebyl sen, co k ránu se zdál,
co k ránu se zdál.

Spěchám tou známou ulicí, je tichá, už se spí,
tma oči zavírá, jak mračna růžoví,
jdu domů a výtah přivolám a v horním poschodí,
můj úžas procitá, když bleskem uhodí.

R: